

2. nov. 1847

FAKTA

Dato:
2. nov. 1847

Sidetæl:
Dagbog D, side 40

Dagbogens placering:
Den Hirschsprungeske Samling

Trykt udgave:
Ettore Rocca (red.): "Dagbog 9.
december 1846 - 15. april 1846" i
Bente Bramming, Hans Edvard
Nørregård-Nielsen og Ettore Rocca:
Længsel. Lundbye og Kierkegaard,
Århus 2013, s. 237; Jesper
Svenningsen (red.): Seks år af et liv.
Johan Thomas Lundbye – Dagbøger
om tro, skæbne, kunst og kærlighed,
København 2018, s. 490-491

TRANSSKRIFTION

2 November 1847

Herre! see jeg vil vente ved Troens Lampe, indtil Du fuldbyrder Vidunderet i Jordelivet, og sender Bruden i min længselsfulde Favn. – – senere – Nu da forstaaer Moder¹ mig bedre, veed bedre at trøste og udtale min Stilling, naar hun i Brevet i dag siger: – ["]Derfor, min egen Johan! tro mig kun, dit Livs Blomst udspringer nok, den aabenbarer sig i et saligt "Nu", men – er den ikke kommet for dig, mens du selv var i Knop, saa maa du nu vente indtil du selv er udfoldet nok, og da gjenoplives og gjenfødes baade for Kunsten og den "Evigheds-Blomst", du saa skjønt og sjældent pleier i din Alder." – Sandelig! om noget Ord undenfra kunde komme mig tilhjælp i en forknyt Periode, da har vel dette moderlige Ord Rigdom og Trøst i sig, saa jeg deraf kan lære Taalmodighed og Opoffrelse og fortsat Kamplyst, selv der, hvor jeg troede, mine sidste Kræfter snart vare udtømte. Nu kan jeg rolig see hende, roligt arbejde, roligt gaa til Hvile, thi jeg føler mig styrket og modnet ved de faa Ord. Velsignede Moder! Tak for din Kjærlighed! Gud i Himlen! Takket være Du, fordi hun forstod mig! –

¹ Cathrine (Trine) Lundbye, f. Bonnevie (1792-1863).

2 November 1847.

Mere! see jeg vil rente ved Træens Lampe, indtil du fattedegder Videnskabens
i Jordeluset, og sender Bønden i min længselfulde Taarn. — — seere —
Næi du fortæller Møder mig bedre, end bedre at træste og indtale min Stilling,
nær him i Brevet i dag siger: — Derfor, min egen Johaw! hos mig kom, dit
Læs Blomst indspringer make, som aelbarer sig i et saligt Næi, men
er der ikke kommet for dig, mens du selv var: Knop, see men du nu
veste indtil du selv er indfaldet make, og du gjen opbræer og gjenfæder både
for Himsten og den "Eriheds-Blomst", du see skjont og sjældent pleies:
din Alder. — Sandelig! en meget Od udenfor kende komme mig tillyde,
i en forknigt Periode, der her ael dette underlige Ond Rigtig og Trøst:
sig, see jeg snar har Lese Taalmodighed og Opaffelse og fortæte hampligt,
selv der, hvor jeg træde, mine sidste Kræfter snart vare indtomte. Næi
kan jeg saily see hende, saily arbeide, saily gaa til Skole, hiin jeg føler
mig stykket og modsat ved de few Ond. Kæligarde Møder! Tak for den Njær
Erihed! Jød: Himlen! Takket være Din, Jød: him forstod mig! —

Lørdag 6 November 47. Aften

Jeg har meldt mig til Altinget i morgen. See lad mig da i Alvor samle
mine Tanker og første Bløkket i sand Fortrydelse fra det Onde, jeg begyde, ikke at
Forsigt for Skuffen — ikke i Mæd om Lønnen, og hinde few, som jeg føle Enes til at
bekæmpe det kærte. Lad mig, som Mærkedet ene saily sily: lad mig, i Mæd
vill Et i Sandhed, dit Jød: og derud stræbe efter Njærtes Næret! Og nær jeg
i morgen hælde Kirken, lad det der være med den Tanke: jeg har min Oppave:
at vill Et i Sandhed! lad hvert mit Ond, mit hel Veru være som den, der
ved det uden B. tuden, at han stæer ene, skal indvile, hvad der lever i ham,
skal kunne leve med Gled, selv om de Njærte hinde ham, hiin kan har Oppave
i sit eget Læde: at vill Et i Sandhed! Lad mig gaa stykket fra det Ond,
i Mæd! stykket til den gode Stid, stykket til min jødiske Gjening. Lad mig,
Hjæds med min Lad, forsente, at du ved din Mæd, vil lade mig væg i Træen,
i Villen til at gise det Jød — lad mig sily Tølfædighed vedtæe eller fortjone
mig, saa jeg take Talming, lad mig gaa saily og saily: udvæe Stid med
Nødur, og, med de væste: i mit eget Læde. Jød, Mæd! silyank mig din Mæd og
Løkke og Ulsiguden til denne hellyge Blædning!